

תאריך	שעה	נושא
20:42	20:10	18:54
20:44	20:12	19:10
20:45	20:13	19:05
20:42	20:10	19:02

נחל'י נצח

יו"ר ע"י מוסדות ברסלב / הראשון הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה

מנורת החסרונות

אנשים נוהגים להאשים אחרים במה שחסר להם • שמח במה שהשם נתן לך • לראות את החיובי ולא להתלונן על השלילי!

יש לכל אחד מהם חסרון, כי מה שהיה יפה בעיני האחד הוא חסרון בעיני חברו, אבל באמת אני יכול לעשות את המנורה כתיקונה, יפה ונפלאה".

מהו הנמשל ומה עלינו ללמוד מכך? חכמינו ז"ל אמרו "כל הפוסל במומו פוסל". כל אחד מהאומנים ראה במנורה את חסרונו ואת ליקויו. הבן האומן הוא הצדיק שיש לו שלימות וידוע לעשות דברים בשלימות, אבל לפעמים יש לנו קושיים על הצדיק זה לא בגלל חסרונו של הצדיק, אלא בגלל חסרונו שלנו, כי הצדיק מראה לנו את החסרונות שלנו כדי שנגביר מה עלינו לתקן.

רואה חוץ - מנגעי עצמו

עלינו ללמוד מן המשל הזה שאסור לאדם לפסול את השני סתם, אלא הוא צריך קודם כל לבדוק את עצמו אם החסרון שהוא רואה בחברו זה בעצם לא חסרון שנמצא בו. כאשר אדם מבקר מישוה אחר הוא צריך לבדוק שהביקורת הזאת לא באה מהחסרון שלו. ולכן יש בני אדם שרואים בדבר מסוים חסרון ואילו אנשים אחרים רואים בזה יתרון, כי זה תלוי בחסרונות שיש לכל אחד ואחד, לאחד אין את החסרון הזה ולשני יש.

הבן הוציא את המנורה שעשה וכל האומנים הפליטו שריקות בוז תחת שפתותיהם; המנורה היתה גרועה מאוד בעיניהם. האב נעלב קשות...

הסיבה לכך שאנשים עושים משא ומתן ומוכרים וקונים, היא כי זה שחסר לזה יש לזה, ומה שיש לזה חסר לזה, ולכן ה' ברא את כולם עם חסרונות ויתרונות ומוטל על כל אחד ואחד מאתנו להשלים לעצמו ולאחרים את החסרונות עם היתרונות שיש לו.

משמים שולחים לכל אחד מאתנו מניעות שונות בעבודת ה' ובכל מיני נושאים שונים. המניעות הם בעצם החסרונות שאנו צריכים להשלים, כדי להגיע לשלימות. כאשר אדם מסתכל בצורה נכונה על החסרונות שלו ועל המניעות שיש לו אז החסרונות והמניעות נהפכים להיות 'מנוע' שמדרבן אותו להשלים את עצמו.

ולכן עלינו להתפלל שה' ישלים לכל העולם את חסרונותיהם בתוך כל החסרונות שיש בבריאה, ובפרט את החסרון הגדול של גלות השכינה. ולכן בימים אלו שעובר בעולם נגף, עלינו להתחזק ולהתפלל על כך שהנגיף יעצר וכולנו נזכה לבריאות איתנה ולהתחלה חדשה טובה, והקדוש ברוך הוא ישלים לכל אחד את חסרונו בפרואה שלימה והצלחה בכל מעשיו. חזק חזק ונתחזק!

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א **אצלכם בבית**

מוקד הזמנות: **1-800-800-148**

שיחת חברים

ספר עתיק בין האוצרות

הכח לנצח את אושוויץ: זלושינסקי והספר.

רק לאחר פטירתו גילו בניו את הספר 'שיחות הר"ן' טמון בין אוצרותיו. הם מעולם לא ידעו על הקשר שהיה לאביהם עם ספרי ברסלב, כשהם מצאו את 'שיחות הר"ן' העתיק בו סימן אביהם את הסעיפים שהצילו את חייו הם הבינו הכל.

נס בדרך לאושוויץ

בשיחה עוצרת נשימה סיפר הרב שמעון זלושינסקי למגזין ניצוצות את סיפורו של אביו, הרב אברהם יהודה זלושינסקי, שהיה נער זריז ומבריק שהציל את עצמו ואת חבריו פעם אחר פעם ממלעות הנאצים:

"היה זה באחד הימים, בעוד אבא היה בן פחות מגיל בר מצווה. יהודי בשם ר' נתנחום שהגיע לביקור בז'נבה נפטר בחדרו, ורק לאחר ימים רבים גילו אותו עובדי המלון. הם הזמינו את החברא-קדישא היהודית, אך כשהם ראו את גופתו שכבר הייתה נראית במצב גרוע מאד סיבירו לקברו. אבא ז"ל הלך עם אביו, הם לקחו בידיהם סדין כשהם צועדים אחרונים ומכסים את המת מבלי לראותו. סבא החזיק בראש ואבא ברגליים, השנים חפרו קבר וטמנו את הבר מינון שם.

"מספר שנים אחרי כן, אבא עמד בצפיפות איומה ברכבת שדהרה למחנה ההשמדה אושוויץ, וה' שלח לו רעיון במוחו: הוא עשה חור בתחתית הרכבת, השתחל החוצה, נשכב בין הפסים עד שתעבור הרכבת מעליו ורק לעבר גבולה של שוויץ. הוא הביט כה וכה, קפץ מעל הגדר, אך החיילים שמעו את הרעש והחלו לחפש אותו.

"סביב סביב החלו להתקרב החיילים בנושקים שלופים. הם סנוורו אותו, האירו את פניו. אבא עצם את עיניו, נפרד מן העולם, והמתין לשמוע את קול היריות שיפלה את האוויר, אך לאחר דקה הבין שהחיילים חלפו על פניו והמשיכו לחפשו כאילו לא שכב מתחת ידיהם הרגע.

"במשך שעה ארוכה שכב אבא על הרצפה, וכשאחרון החיילים נעלם הוא הושיט את ידיו כדי להיעמד וכמעט שנפל מתעלף. האבן החלקה עליה שכב, הייתה אותה מצבה אותה הניח בגיל עשר על מת המצווה שאיש לא רצה לקבור אחרי ימים רבים ששכב בבית המלון...

בין הספרים הישנים

מכאן עובר הרב זלושינסקי לתאר את שאירע לאחר פטירתו של האבא ז"ל:

"היה זה שבוע לאחר פטירתו של אבי ז"ל, קיבלתי טלפון מאחותי: 'מצאתי בארון של אבא כמה ספרונים דפנים ישנים, אם תרצה קח אותם ואם לאו אשלך אותם

70 ג'ור'ה

טאטע

סטודיו ליצירה יהודית

עיצוב גרפי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א

טל משה בן בת שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת שילר | להצלחת משפחת שרון | להצלחת משפחת אוקן

חנוך לנער

מאת: הרב בעריש הכהן גוטשטיין - מפקח תלמוד תורה "אמנות ציון"

איך אתה רוצה שלא אשבר?

פרשתנו מופיע הציווי "ולא תונו איש את עמיתו" (ויקרא כה ז), ואת פירוש האזהרה מסביר לנו רש"י הקדוש, שהתורה הזהירה על "אונאת דברים", שלא יקניט את חברו ולא יעליב אותו במילים פגועות.

ידוע שגדולה אונאת דברים מאונאת ממון, וחז"ל במסכת בבא מציעא (נח): הדגישו את חומרת אונאת הדברים 'שזה נאמר בו "ויראת מאלוקיך" זה לא נאמר בו "ויראת מאלוקיך"'. ומוסיף עוד רבי אלעזר 'שזה בגופו זה בממונו', ורבי שמואל בר נחמני מוסיף בחומרת אונאת דברים 'שזה ניתן להשבון כי אדם זה לא ניתן להשבון, כי אדם המאנה את חברו וגזל ממנו ממון יכול להשיב לו את הממון, אבל המבייש את חברו אינו יכול להחזיר את הגלגל לאחור ולהשיב לו את כבודו האבוד.

הלב כואב לחשוב על כך, כמה אנשים נפגעו ממנו בעת שמצבו הנפשי היה קשה ולא הצליח לעמוד בנסיון. ובאמת, מה לעשות? הרי אנו בני אדם, ולפעמים אנו מרגישים חסרי אונים והמרירות והכעס נשפכים על אותו יהודי שהתמזל מזלו לעמוד אז בסביבה...

גם לאנשים חכמים ונבונים, עשירים ובעלי משאבים, מלאי מרץ, רצון ואמביציה - לא

ובעלי משאבים, רצון ואמביציה - לא מובטח שהכל יסתדר לשיבועת רצונם...

את הדרך והמסילה למנוע את המצבים האלו נלמד מרבי עקיבא. הפירוש החדש "או"ח סי' תצג ס"ב) מקשה על דברי הרמ"א (שם) ששמחנו השבוע בל"ג בעומר מפאת שאז פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, שלכאורה מה טיבה של שמחה זו? הרי פשוט כל עשרות אלפי התלמידים מתו ולא נשאר אף אחד שימשיך למות רח"ל. ומסביר, שהשמחה היא על אותם חמישה תלמידים חדשים שהוסיף רבי עקיבא, שהם לא מתו.

בכך יובן היטב איך רבי עקיבא עצמו לא נשבר ולא ננע, איך לא נרתע מהשבר הגדול והנורא עם הסתלקותם של כ"ד אלף תלמידיו. הרי זוהי טרגדיה נוראה שיכולה לשבור אדם כליל! אבל רבי עקיבא הסתכל רק על העתיד, רק על התלמידים שיזכה בע"ה להעמיד, ומזה שאב כוח לתקוה חדשה לעתיד.

וכך גם אנו נוכל לעמוד איתן מול משברי החיים ולא להשבר, להסתכל על העתיד, על הטוב שזוכה לו בעזרת השם, אין בשביל מה להסתכל לאחור! ובכך נשלוט על עצמנו ונזכור לא לגרום צער לסובבים אותנו.

נעשה ונשמע במוסדות

בי הישיבה ותלמוד התורה השתוקקו כבר לחזור ללימודים, וברוך השם הורשה להם לעשות זאת על פי כל כלי ההדירות וההישעמרות מן המגיפה. מהדרים במצוות 'תלמוד תורה', ולא שוכחים את 'נשמרתם' ו'לא תרצח'...

מהותו של תלמיד אמיתי

רבי נתן גולד בדמותו ומפעלי חייו בשלמות את דמות הלבנה, המסורה, הענוותנות שלא תמוש בלילה מעריסת הגלות, ותקום בעוד לילה לתת לנפשות החלושות של אחרית הדורות טרף, מזון, אור ונחמה.

רבי נתן ייסד דמות את התפילות המשתפכות, ביטא את הגעגועים הצורבים שנשמתו של כל יהודי לבוא עולם. רבי נתן בעצם היה מלחין: הוא המציא מילים, הלחין תפילות, כתב תווים לקונצרט של כלליות נפשות ישראל. עמוק בפנים, הלב יודע מרת נפשו, אלא שרוב הנפשות לא מצליחות לספר את שהן חשות, רוב האנשים אילמים בכל מה שנוגע לנשמה שלהם, ורבי נתן כתב עבורם תווים.

בעגה הברסלבאית אנתנו קוראים לרבי נתן 'התלמיד', אבל לא כולם מבינים את המשמעות של ההגדרה 'תלמיד'.

למען האמת וכפי שהגדירו זאת צדיקים, להיות תלמיד זו אומנות מופלאה וכלל לא פשוטה. כדי להיות תלמיד צריך להיות צדיק לא קטן (!). התלמיד מתואר כמו הירח מול השמש, ובאמת לצידה של כל התגלות מיוחדת של צדיק בעל שיעור קומה אנתנו מוצאים תלמיד מיוחד, שונה מכל השאר, שמלווה את הופעתו של הצדיק בשמי היקום באופן עקיב, בהכנה בנאמנות ובדיקור רב.

כזה היה יהושע תלמיד משה, או רבי אבא סופרו של רבי שמעון בר יוחאי, כמו גם רבי חיים ויטאל תלמידו המובהק של האריז"ל, או המגיד

ממעזריטש תלמיד הבעל שם טוב הקדוש. התלמיד בכל הדוגמאות הנזכרות אינו כשאר התלמידים, הוא מתמסר לחלוטין כדי להנכיח את אורו של הצדיק בעולם של האנשים הפשוטים, כמו הלבנה שמקדישה את עצמה בלילה להקרין את אור השמש שבצד השני של העולם אל הצד החשוך של כדור הארץ.

להיות 'ירח בלילה' זו מסירות נפש, משום שנוח יותר לנדוד אל אור היום, להימצא היכן שהשמש מאירה, אבל הלבנה נאמנת לתפקידה ומושללת בלילות, ונתרת על מקומה גם כשהחושך מכסה ארץ, היא זורחת בדד בעולם אפל.

התלמיד הוא זה גם שיועיד לציית וכדי לציית הוא חייב להיות תמים, תם וחכם גם יחד. זמן מה לפני פטירתו שמעו את רבי נתן גונח, וענה ואמר לסובביו: 'כסבורים אתם שגונח אני על חסרון תורה או תפילה, לא! יודע אני בנפשי שלא ביטלתי רגע לריק, אלא שחוששני שמא לא יצאתי ידי התמימות שתובע הרבי...'.

רבי נתן הוא תלמיד ורבי, תלמיד הוא בכל מהותו ורבי הוא בתלמידות.

(הרב דוד גרינצמן, מגזין 'ניצוצות' טבט תשע"ט)

החיים בהלכה

בהכונת הדין ר' בצאלא נהר' שליט"א חבר הברד"ץ 'חשון - משפט' עבדית אלעד

ראיתי שליח ציבור שאחרי 'המחזיר שכינתו לציון' המתין בשעה שהציבור אמר מודים דרבנן, ורק לאחר שסיימו התחילו 'מודים' כדי שהמניין ישמע גם את ברכת 'מודים' מפי הש"ץ. זה נראה לי רעיון מאוד מוצלח, לא?

לומר 'אמן' אחר ברכת רצה.

ומאידך, המשנה ברורה (ס' קכד סקמ"א) מסייג ממנהג חזנים מסוימים שנוהגים לומר את תחילת ברכת מודים בלחש, ומסיים שצריך לומר את כל חזרת הש"ץ בקול, שישמעו לפחות עשרה אנשים. [וראה בפסקי תשובות (ס' קכז אות א) שהביא מהגר"י פישר ומהגר"ש אורבאך ליישב את המנהג].

נציין כי החזון איש (הובא ב'ארחות רבינו') סבר שעל החזן להמתין אחר סיום המשפט הראשון בברכת מודים... לעולם ועד] עד שיגמרו הציבור את אמירת מודים דרבנן ורק אז ימשיך לומר את ברכת מודים. ובפסקי תשובות (שם) הביא את דבריו והוסיף לכך מספר מקורות קדומים יותר.

תשובה: מלשון הפוסקים משמע שמטרת 'מודים דרבנן' היא שהציבור ישתחוה יחד עם החזן, כך שכשהמתין באמירת 'מודים' החמיץ את עיקר המטרה. ישנן עצות אחרות שנתנו הפוסקים כדי שהציבור ישמע מהחזן את ברכת 'מודים'.

הדגם: נאמר ב'שולחן ערוך' (או"ח ס' קכז ס"א): 'כשיגיע שליח צבור למודים, שוחן עמו הציבור וכו' ואומרים מודים'. וכן הלשון בטור, והוסיף שנאמר בירושלמי (ברכות פ"א ה"ה) 'הכל שוחין עם ש"ץ בהודאה'. מלשונות אלו נראה כי עיקר תקנת מודים דרבנן היא שהציבור ישתחוה יחד עם הש"ץ. כך שנראה שלא טוב עושים אותם חזנים הממתינים מעט בעת שהציבור אומר מודים דרבנן, והחזן צריך להתחיל בברכת מודים תיכף לאחר שסיימו הציבור

פתגם השבוע

"על כל פשעים תכסה אהבה" על ידי אהבה אפשר להחזיר למוטב ילד שהתקלקל

ההזדמנות שלך!
מבצע מיוחד למצטרפים עכשיו למגזין המופץ ביותר של רבי נחמן בעולם

ניצוצות
גיליון 117

הופיע! גיליון חודש אייר

מוקד: 02-623-1218
מנויים:

סיפור השבוע

דעת בעלי בתים

90 שנה לפטירתו של הרב אלפנדי, שב"ק כ"ב אייר תש"פ - תר"צ

בחולשה מחמת חוסר שינה ואכילה, אך אט אט התגברו מכאוביו. באחד הימים מצאתו נוות ביתו שרוע על רצפת ביתו כשעיניו מגולגלות.

זעקתיה הזעיקו את השכנים, והרופא שהגיע אבחן עד מהרה כי מחלה סופנית שוכנת בגופו. 'בשלב הזה של המחלה - אין כבר סיכוי החלמה' ענה לשאלת האשה הנחרדת.

...

לא רחוק משם שכן רבי שלמה אליעזר אלפנדי, מי שלימים נודע כצדיק נשגב וכונה 'הסבא קדישא', אך כבר אז היה לדבריו משקל רב והכל העריכוהו והעריצוהו.

זה מכבר חיפש הרב אלפנדי הזדמנות לדבר עם הרב. השמועה על הועדה החדשה התפרסמה בכל המחוז והגיעה גם לאזוני, וציערה אותו מאוד. עיר המונגת על ידי רב בעל דעת תורה וחכמה שונה עד

מאוד מכזו שעשייתו העיר נוטלים בה סמכויות ומביעים את דעתם הפשוטה וההמונית. לא ימלט שדעת הרוב בועדה תשפיע על החלטותיה, וחבל. עתה, החליט הרב אלפנדי, זה הזמן לבקר את הרב החולה ולהאיר את עיניו נוכח הסכנה בועדת עשירים שכזו, שעלולה למוטט, או - למצער - למוסס, את רוחניותה של העיר.

הרב שלמה אליעזר אלפנדי

משיצא הרב אלפנדי מביתו לבקר את החולה השמועה עשתה לה כנפיים ותהום כל העיר. מעולם לא הלך הרב לביקורים ולפגישות, וכעת חרג ממנהגו רב השנים והלך לבקר את הרב החולה.

גם החולה נתרש מאוד בראותו את הרב אלפנדי וישא את קולו ויבר. בלב שבוו השיח לפניו את תחזיותיהם הקודרות של הרופאים, 'אף אחוז בודד של סיכוי אין הרופאים נותנים לי לפואה', יבב.

הרב אלפנדי הרגיעו וצויה שלא יתיאש, וביקש לדבר עמו ביחידות.

משיצאו כל הנוכחים פתח הרב אלפנדי והסביר את ביאתו הנדירה: 'באתי על מנת להוכיח את כבוד תורתכם בענייני שמים. והיה אם תשמע לדברי אז תתחזק ותתפרא ותהיה לך שמחת עולם'.

החולה הסכים בחפץ לב, והרב אלפנדי הסביר: 'דע כי דעת תורה ודעת בעלי בתים הם שני מינים שונים לגמרי, והמנהיג בשניהם הריהו כמנהיג בכלאים! קבל על עצמך שלא לשמוע מאום מאף אחד בענייני הנהגת העיר, ואז מובטחים לך אף חיים ארוכים'.

הרב החולה הבטיח בהתרגשות בהן צדקו לפרק את הועדה, ולא חלפו ימים מועטים עד שרופאי העיר פרסמו נרגשות כי יש אלוקים בישראל. הרב החולה קם ממשכבו והאריך ימים בשיבה טובה.

(מקור: ספר נאמר תפלת פתח אליהו (לתלמידו רבי ישעיה אשר זעליץ מרגליות) ששמע מפיו)

י חסי רבנים וראשי הקהל היו תמיד מקור לחיכוכים. כשראש הקהל היה מכיר את מקומו ונכנע תחת הרב, הרי הכל טוב. כן הוא הדבר חלילה להיפך, כשהרב התיימש מלנסות לשלוט במצב ומניח לראשי הקהל להנהיג את הציבור כרצונם - גם בכזה מצב מביש השלום שורר בעיר.

אך בדרך כלל, הרב - שיראת שמים מוליכתו בכל דרכיו - מושך את הנהגת העיר אליו ומנסה להיטיב את דרכיהם של אנשיה, לעומת ראשי הקהל שהם מושכים לצד השני. מסיבות שונות ומשונות הידועים רק להם ולשכמותם. בתווך ניצבים להם אנשי העיר שסובלים לא מעט מהמצב.

באחת מערי טורקיה נתמנה רב צעיר ונמרץ, בעל אמביציה ושאיפות מפליגות לתקן תקנות ולהרים את קרנה של העיר השמימה, בין בגשמיות ובין ברוחניות.

גבירי העיירה ותקיפיה התפעמו בתחילה מרוחו הצעירה והסוערת של הרב, ושמחו לקראת השינויים המרעננים שביקש להטמיע בעיר, אך אט אט החלה הגאווה לנקר בראשם ובלבם באומרה שאין היא מקבלת די מן המצרך הנחוץ לה כל כך: כבוד. תושבי העיר ראו את פעלתנותו של רבם ושכחו כמעט לגמרי מ'פני העיר', שעד לא מכבר היו הם השליטים האמיתיים.

אט אט הרגיש הרב כי כוחות איתנים מעכבים את מעשיו ואת פעולותיו. דברים שעד עתה נתקבלו בקורת רוח בקרב כל שומעיהם נתקלו מעתה בארשת פנים חמוצה מכיוון ראשי הקהל, כששולי הצאן קונה את דעתם ביעוורון כמעט מוחלט.

לאחר זמן רב של מאבק סמוי מתחת לפני השטח הרגיש הרב שעליו להשקיע כוחות רבים מידי על כל תיקון טוב שרצון הבורא שיעשה בעיירה. תמיד יש מי שדואג לתחוב מקלות בגלגליו, שהגם שאינן משברות את תכונותיו כל וכל - הן מעכבות ומקשות לא מעט.

כעת הוציא הרב את נשק יום הדין. בין מנחה לערבית ניגש הרב בצעדים בוטחים אל חבורת טובי העיר שישבו בקדמת בית הכנסת כשהם מסתודדים בינם לבין עצמם, והציע להם דבר אליו אי אפשר לסרב: 'נראה לי שטובת הקהל מחייבת הקמת ועדה מיוחדת שתזום תיקונים ושיפורים ותפקח על כל הקיים בחיי הקהילה התוססת שלנו'.

הגבירים, שהבינו מיד מי הם אלו שיימנו על חברי הועדה, נהנו ושמחו, ואך עברו מספר דקות והנה שוב התהלכו הרב עם הגבירים כידידים ותיקים והחליפו חיכוכים.

...

לא זקן היה הרב, ולכן התפלא מאוד מהמכאוב שהחל לפעם בגופו. תחילה פטר זאת בהינף יד ותלה את הכאבים

לאיזה חנות אלך היום?

עכשיו תן לי לעשות שופינג, תן ללכת לעבודה. תן ליצר הרע גם הוא לעבוד קצת, אל תכניס לי בכל מקום את התורה, רחמנא ליצלן מהאי דעתא.

כי האמת היא שחלק גדול ממטרת ביאתנו לעולם היא לעשות לבוראנו דירה בתחתונים דוקא, לא בית - הכנסת הוא המקום הקריטי, אלא דוקא כשאני יוצא מהמקום הטבעי של השראת השכינה. הרבה מאוד מבירורי הניצוצות מתרחשים בעיקר בשעת המסחר והעבודה, כיוודע ליודעי סוד "ל"ט מלאכות שבת", ולכן חשוב מאוד לזכור במיוחד אז את תכלית הבריאה.

כשאני יוצא לקניות ויודע שמכל עבר ניצצו לעברי פרסומות מפתות על 'טעם החיים' שבמשקה הקולה ועל הרגע הנפלא שארגיש אם אקנה יוגורט עם שזיף ותחתית, גם אז אשתדל לקנות בחנות השייכת לירא השם, שבין שקולה להעברת ברקוד יפטיר הזבן איזה ווארט חודר על הפרשה, איזה דיבור של התחזקות ותכלית, וגם אם הוא ישתוק אז אני אומר לו. לא במקום מנוכר וקר בו השיחות היחידות שיתקיימו ביני לבין המוכר יהיו על ההגבלות/ההקלות החדשות וכיצא בדברי הבל שכאלו.

אני חושב שזה רכש לחיים, גם כיום שלא בעל החנות הוא זה שיושב מאחורי הקופה הרושמת אלא שכירו עושה דברו. הרעיון ה'טעמא דקרא' נשאר גם כיום, להכניס בתוך חיי היום-יום הסתמיים לחלוטית של קדושה, ריביות של זכירת התכלית, חיות של התחדשות והתחזקות.

רבי נתן מביא בשם הזהר הקדוש שאסור לאדם ללך בדרך אלא אם כן יש לו חבר שיעסוק עמו בדברי תורה. בדרינו ניתן לתרגם זאת לחוברת קטנה של 'ובלכתך בדרך' או אף לטלפון או נגן עם אוזניות. ולא דוקא מטעם ביטול תורה, אלא כי אסור לנו להפריד בין הרוחניות לגשמיות.

(ע"פ ילקוטי הלכות בית הכנסת וכו')

תם יודעים, בתקופה האחרונה קצת קשה להיכנס לחנות. עומד שומר בפתח, ומכריז ואומר 'כל שתוכו כרו לא יכנס לסופר'. צריך לשים מסכה על ה'ברו', שלא ייראה תוכו... גם אם יש לך מסכה לא נמלטת מלחכות עשרים דקות שהחנות תתרוקן מעט, כשאתה בולש לכל הצדדים לדעת אם אין כאן איזה מישהו שמתקרב יותר משני מטר.

אבל ברוב השם, העיקר שיש מה לאכול. היו תקופות שאנשים חיכו עשרים שעות בתור רק כדי לגלות שנגמר הלחם דקה לפני הסוף. היום ההתלבטות שלנו היא לכל היותר בין 'יש' ל'אישר עד', בין 'ברפל' [סליחה, 'ברפל טוב'] ל'רמי לי'...

אבל זו לא סתם התלבטות. באמת התורה מצווה לנו במי לבחור, כשבלי להכנס לשמות ומותגים - התורה מצווה עלינו בפרשתנו שכשאנו קונים משהו נקנה אותו מיהודי חרדי. לא נפנה לחילוני וקל וחומר לא לגוי. 'וכי תמכרו ממכר - לעמיתך; או קנה - מיד עמיתך'.

אולי תסבירו לי מה זה אומר? זה משהו כמו 'שמור לי ואשמור לך?' 'חרדים קונים אצל חרדים' זה כמו 'ביתרים קונים בביתר'?

אני בטוח שלא זו הנקודה. אולי הסיבה היא כדי לפרנס אדם שומר מצוות, שיעשה עם הכסף דברים טובים, לא כאותו פורק עול שבמקרה הטוב יעשה עם הכסף דברים שאינם עבירות מובהקות.

אבל תן לי לשתף אותך בתובנה מעניינת, שאני חושב שהיא תתן לנו ערך מוסף בכל החיים, לא רק בבחיית הרשת בה נערוך את קניותינו השבועיות.

יש אנשים שאוהבים לעבוד את השם. אפילו אוהבים מאוד. רק מה, שהם תוחמים את גבולו, הם דוחקים אותו למתחם הצר של 'בית הכנסת-בית המדרש'. יכול להיות שבתוך תוכנו לפעמים אנתנו גם מרגישים כך: קמתי בבוקר ונטלתי ידים, התפללתי, אפילו למדתי קצת 'חק' או 'דף היומי' - זהו. גמרת עם היהדות להיום.

לצעירי הצאן

כל הפוסל במומו פוסל

כאשר אדם מבקר מישהו אחר הוא צריך לבדק שהבקרת הזאת לא באה מהחסרון שלו. ולכן יש בני אדם שרואים כדבר מסים חסרון ואילו אנשים אחרים רואים בזה יתרון, כי זה מלוי בחסרונות שיש לכל אחד ואחד, לאחד אין את החסרון הזה ולשני יש...
מתוך מאמר ראש הישיבה

הכי קרוב - הכי מפנק
המינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באומן

הכי קרוב לצינור | ארחות כיד המלך | סאונה ומקווה מפואר | מיטות קינג סייז